

วิเคราะห์เนื้อหาข้อสอบวิชาภาษาไทย

เนื้อหาข้อสอบวิชาภาษาไทยประกอบด้วย ๓ ส่วน ดังนี้

๑. หลักภาษา

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษา
เสียงและอักษรแทนเสียง โครงสร้างพยางค์
คำเป็น - คำตาย , คลุ - ลหุ
การสร้างคำในภาษาไทย
ประโยค

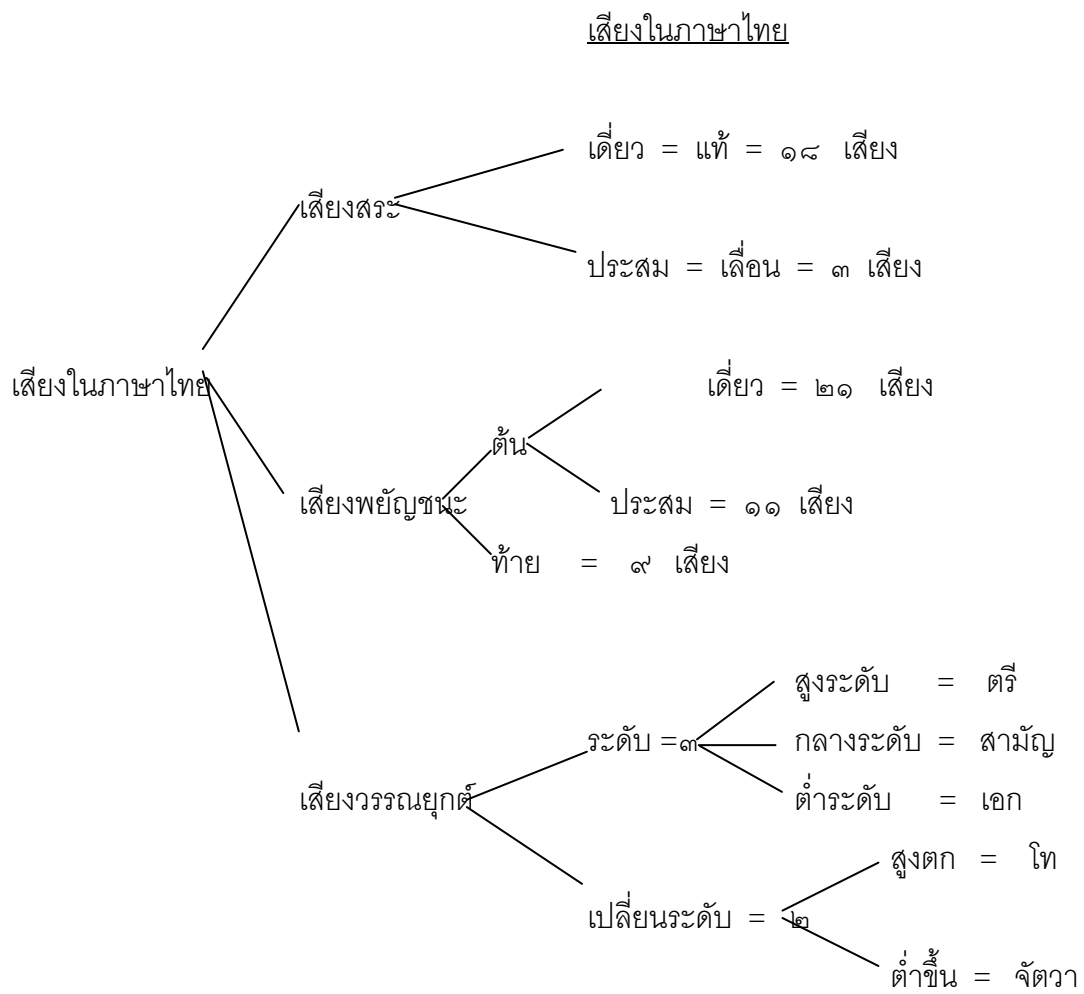
๒. การใช้ภาษา

การเขียนสะกดคำและการอ่านออกเสียงคำให้ถูกต้อง
ถ้อยคำสำนวน การใช้คำให้ถูกต้องตรงกับความหมาย
ระดับภาษา ราชาศัพท์
การใช้ทักษะภาษา ฟัง พูด อ่าน เขียนในการสื่อสาร
การเขียนเชิงกิจธุระ (การกรอกแบบฟอร์มและการเขียนประกาศ)
การเขียนรายงานทางวิชาการ
การใช้ภาษาในกิจกรรมการประชุม
การแสดงเหตุผล การแสดงทรรศนะ การโต้แย้ง
โวหารการเขียน
การอธิบาย การบรรยาย การพรรณนา
การโน้มน้าวใจ

๓. งานประพันธ์

องค์ประกอบและคุณค่าของงานประพันธ์
แนวคิด และค่านิยมในงานประพันธ์
ศิลปะการแต่ง และโวหารภาพพจน์
ร้อยกรอง หรือ คำประพันธ์ของไทย
งานประพันธ์คดีสรรทั้งวรรณคดีและวรรณกรรมปัจจุบัน

กลวิธีการจำและการทำข้อสอบ

เสียงพยัญชนะต้นประสม อักษรควบกล้ำ อักษรควบแท้

ก่อน คำ ไป พบ ตา
 /ก/ /ค/ /ป/ /พ/ /ต/
 /ร/ /ล/ /ว/

/ก/ → /กร/ กรอง
 /ก/ → /กล/ กลาย
 /ก/ → /กว/ กวาง

/ค/ → /คร/ ใคร ขริบ
 /ค/ → /คล/ คล้า ขลิบ
 /ค/ → /คว/ ความ ขวาง

/ป/ → /ปร/ ปราง
 /ป/ → /ปล/ ปลาย

/พ/ → /พร/ แพร
 /พ/ → /พล/ พลอย ผลิ

/ต/ → /ตร/ แตร

เสียงพยัญชนะท้าย

/_ก/	แม่ กก	วรรคกะ ยกเว้นตัวสุดท้าย
/_ต/	แม่ กต	วรรค จะ ฎะ ตะ ยกเว้นตัวสุดท้าย
		ศ ษ ส
/_ป/	แม่ กป	วรรค ปะ ยกเว้นตัวสุดท้าย
/_ง/	แม่ กง	ใช้ ง สะกด สะกดตรงตามมาตราเสมอ
/_น/	แม่ กน	ใช้ ญ ณ น ร ล สะกด
/_ม/	แม่ กม	ใช้ ม สะกด สะกดตรงตามมาตราเสมอ
		อำ
/_ย/	แม่ เกย	ใช้ ย สะกด สะกดตรงตามมาตราเสมอ
		ไอ โไอ
/_ว/	แม่ เกว	ใช้ ว สะกด สะกดตรงตามมาตราเสมอ
		เอา

/_๑/ แม่ ก กา

สระสั้น เสียงเน้นหนัก มีแต่เสียงไม่ปรากฏรูปอักษรใช้

แทน

เช่น เป็นคำกริยา เช่น กะ ติเป็นพยางค์ท้าย เช่น ข้าหละ ชนะ**กลวิธีการตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องเสียง**

ต้องคิดตามเสียง อย่าติดอยู่ที่รูป เช่น ข้อสอบถามว่า

คำใดมีเสียงพยัญชนะต้นกับพยัญชนะท้ายเป็นเสียงเดียวกัน

๑. เศษ

๒. นิล

๓. ภาพ

๔. วัว

นักเรียนต้องคิดตามเสียงดังนี้

เศษ มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียง /ซ/

เสียงพยัญชนะท้ายแม่กด เป็นเสียง /ต/

นิล มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียง /น/

เสียงพยัญชนะท้ายแม่กน เป็นเสียง /น/

ภาพ มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียง /พ/

เสียงพยัญชนะท้ายแม่กบ เป็นเสียง /ป/

วัว มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียง /ว/

ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย เพราะประสมสระ อัว

กลวิธีการตอบคำถามที่เกี่ยวกับเสียงวรรณยุกต์

ใช้รูปวรรณยุกต์บอกเสียงวรรณยุกต์ดังนี้

ดูพยัญชนะต้น ถ้าพยัญชนะต้นมี ๒ ตัว ให้ดูตัวแรก หากเป็นอักษรกลาง หรือ อักษรสูง ให้บอกเสียงวรรณยุกต์ตามรูป เช่น

<u>จ้</u>	เสียงจัตวา
<u>กึ่</u>	เสียงตรี
<u>ไชว้</u>	เสียงโท
<u>ออย่าง</u>	เสียงเอก

ถ้าพยัญชนะต้น เป็นอักษรต่ำ เห็นรูป ' เป็นเสียงโท ' เป็นเสียงตรี เช่น

<u>ว่า</u>	เสียงโท
<u>น้ำ</u>	เสียงตรี

ถ้าไม่มีรูปวรรณยุกต์ให้เห็น จะบอกเสียงวรรณยุกต์ได้ดังนี้

<u>อักษรกลาง</u>	คำเป็น เช่น	กา	กัน	กาช	} เสียงสามัญ
<u>อักษรต่ำ</u>	คำเป็น เช่น	คา	คัน	คาย	

<u>อักษรกลาง</u>	คำตาย เช่น กะ กัด กาบ	} เสียงเอก
<u>อักษรสูง</u>	คำตาย เช่น ขะ ขัด ขาบ	
<u>อักษรต่ำ</u>	คำตาย สระเสียงยาว เช่น คาด แพบ = เสียงโท	
<u>อักษรต่ำ</u>	คำตาย สระเสียงสั้น เช่น คัด พลัด = เสียงตรี	
<u>อักษรสูง</u>	คำเป็น เช่น ขา ขัน ขาย = เสียงจัตวา	

เสียงหนักเบา ในภาษาไทยขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

๑. ส่วนประกอบของพยางค์ (ลหุ = เบา , ครุ = หนัก)

ลหุ ()	=	แม่ ก กา สระสั้น เช่น ลี นะ เถอะ
ครุ (ˊ)	=	แม่ ก กา สระยาว เช่น ลี นา เถอ
		แม่ กก กด กบ
		แม่ กง กน กม เกย เกอว
		อำ ไอ ไอ เอา

๒. ตำแหน่งของพยางค์ในคำ

<u>คำสองพยางค์</u> =	เน้นหนักที่พยางค์ท้าย เช่น ต่าหนี น้ำค้าง
	<u>ยกเว้น</u> คำซ้อน เน้นหนักทั้งสองพยางค์ เช่น สวยงาม สุขดิบ
<u>คำหลายพยางค์</u> =	เน้นหนักที่พยางค์ท้าย พยางค์ต้น ๆ หนักเบาตามข้อ ๑ เช่น
สระตะ	สถิต เน้นที่ ตะ ตี พยางค์ท้าย
สถาบัน	จลาจล เน้นที่พยางค์ที่ ๒ และ ๓
ลักษณะ	วิษณุ เน้นที่พยางค์ที่ ๑ กับ ๓
อนิจกรรม	สัมพันธภาพ เน้นที่พยางค์ที่ ๒ กับ ๔

ฉาปนกิจ ศิลปกรรม เน้นที่พยางค์ที่ ๑ กับ ๔

๓. ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค

คำที่ลงเสียงหนัก คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ที่ขยายหลังนามหรือกริยา

เช่น เล็กวิ่งเร็วมาก (เน้นหนักทุกคำ)

คำที่ไม่ลงเสียงหนัก คำสรรพนาม คำบุพบท คำสันธาน คำวิเศษณ์ที่ขยายอยู่หน้านามหรือกริยา

อิทธิพลของการออกเสียงเน้นหรือไม่เน้นที่มีต่อโครงสร้างพยางค์

๑. การลงเสียงเน้นหนักทำให้พยางค์ที่มีรูปเขียนเป็นพยางค์เปิด (แม่ ก กา สระเสียงสั้น) เปลี่ยนโครงสร้างพยางค์เป็นพยางค์ปิด คือ มีเสียง /_อ/ ท้ายพยางค์ แต่ไม่ปรากฏรูปเขียน เช่น

เขา กะ จะจะไปเชียงใหม่ กะ คุณพ่อ

กะ คำแรก เป็นคำกริยา ลงเสียงเน้นหนัก เป็นพยางค์ปิด เพราะมีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียง

/_อ/ แต่ไม่ปรากฏรูปเขียน และเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง เอก ชัด

กะ คำที่สองเป็นคำบุพบท ไม่ลงเสียงเน้นหนัก เป็นพยางค์เปิด ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย และเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนจากรูปเขียน คือ ออกเสียงก่อนไปทางเสียงสามัญ

๒. การไม่ลงเสียงเน้นหนักทำให้เสียงวรรณยุกต์เพี้ยนไปจากรูปเขียน เช่น

เขาเป่าเขาอยู่บนเขา

เขา คำแรกเป็นคำสรรพนาม ไม่ต้องลงเสียงเน้นหนัก เสียงวรรณยุกต์จะเพี้ยนไปเป็นเสียงตรี ในการเขียนเสียงบางคนจึงมักเขียนเป็น “เค้า”

เขา คำที่สองและสามเป็นคำนาม ต้ลงเสียงเน้นหนัก เสียงวรรณยุกต์เป็นเสียง
 จัตวาตรงกับ
 รูปเขียน

๓. การไม่ลงเสียงเน้นหนัก ทำให้ออกเสียงสระสั้นลงไม่ตรงกับรูปเขียน เช่น
 ไปอีกคนได้ใหม่ อีกเป็นคำวิเศษณ์ขยายอยู่ข้างหน้า ไม่ลงเสียงเน้นหนัก ทำให้ออก
 เสียงสระสั้นลง ไม่ตรงกับรูปเขียน

๔. น้ำ ถ้าออกเสียงเน้น จะเป็นสระเสียงยาวไม่ตรงกับรูปเขียน เช่น ชั้นน้ำ น้ำ
 ออกเสียงเป็นสระอา แต่ น้ำใจ น้ำตาล น้ำตก ไม่ออกเสียงเน้นเสียงสระสั้นลงเป็นเสียงสระอะ
 ตรงกับรูปเขียน

โครงสร้างพยางค์

ในการตอบข้อสอบเรื่องโครงสร้างพยางค์เหมือนหรือต่างกัน ให้พิจารณาว่าเป็น พยางค์เปิด
 เหมือนกัน หรือ พยางค์ปิด เหมือนกันหรือไม่ก่อน แล้วจึงพิจารณาเรื่องต่อไปนี้

เดี่ยว

อาจมีความกำกวมบ้าง เช่น ปลา พลอย ควาย

๓. ไม่มีตัวการันต์ เนื่องจากคำไทยแท้ส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียว เช่น พัน กาน สิน มีคำไทยแท้ที่มีตัวการันต์อยู่คำหนึ่ง คือ ฝั้ว มาจากคำว่า ฝิว , ฝิวา ซึ่งมีความหมายว่า หากว่า แม่นว่า

๔. สะกดตรงตามมาตรา เช่น มาก รด จบ ชน

๕. ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปของคำ เช่น

คม คำไทยแท้ มีความหมายว่า ไม่ทื่อ ชัดเจน เช่น มีดคม ภาพคม

ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปของคำ

คม คำบาลี มีความหมายว่า ไป มีการเปลี่ยนแปลงรูปอย่างภาษาบาลี คือ เต็มอุปสรรค เป็น อาคม มีความหมายว่า มา หรือลงปัจจัยเป็น คมน มีความหมายว่า การไป

คม คำยืมจากเขมร มีความหมายว่า ใหญ่ สามารถเปลี่ยนแปลงรูปอย่างเขมรว่า บังคม ได้

เมื่อข้อสอบถามว่าเป็นคำไทยหรือไม่นั้น หมายความว่า เป็นคำไทยแท้หรือไม่ นั่นเอง นักเรียนต้องพิจารณาด้วยว่า คำนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงรูปได้หรือไม่ด้วย เช่น

โลก มีลักษณะตรงกับคำไทยแท้ ๔ ประการแรก แต่คำนี้สามารถเปลี่ยนแปลงรูปเป็น โลกา โลกีย์ ได้ เช่นนี้จะไม่ใช่คำไทยแท้ การเปลี่ยนแปลงโดยแยกพยางค์ได้เช่นนี้ แสดงว่าเป็นคำยืมจากภาษาบาลี สันสกฤต

เดิน เปลี่ยนรูปเป็น ดำเนิน บันเดิน ได้ แสดงว่าเป็นคำยืมจากภาษาเขมร

ลักษณะคำยืมจากภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต

๑. มักมีหลายพยางค์ เช่น กาญจนา สมณะ สถิติ

๒. มักจะสะกดไม่ตรงตามมาตรา เช่น รส มาส ชล การ

๓. มักมีตัวการันต์ เพราะเดิมมีหลายพยางค์ จึงมักมีการันต์เพื่อลดพยางค์ลง

เช่น กษัตริย์ กาญจน์ พันธุ์ อินทร์

๔. ถ้าเป็นคำสันสกฤตจะมีความกำกวม เช่น มนตรี ประถม ยนตร์ ประชา เกษตร

๕. มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำตามลักษณะของคำที่มาจากภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ดังนี้

(๑) เติมหน้าหรือเติมอุปสรรค เช่น

ชา (เกิด) → อนุชา (เกิดตาม)

ชาติ (เกิดแล้ว) → อภิชาติ (เกิดแล้วดียิ่ง)

ทาน (การให้) → อาทาน (การรับ)

(๒) เติมท้ายหรือลงปัจจัย เช่น

ชา (เกิด) → ชาติ (เกิดแล้ว)

กร (ทำ) → กรณีย์ (พึงทำ, ควรทำ)

(๓) เปลี่ยนตัวสะกดให้เป็นตัวเรียงพยางค์ได้ เช่น

พล → พลละ สุข → สุขา โลก → โลกา
 รถ → รถา รส → รสา

(๔) ในกรณีที่เปลี่ยนตัวสะกดเป็นตัวเรียงพยางค์ไม่ได้ มักจะมีลักษณะเป็นตัวสะกดแล้วมีตัวตาม เช่น

ภิกขุ สัมมา สนธิ พันธุ์

(๕) เปลี่ยนสระสั้นเป็นสระยาวหรือสระยาวเป็นสระสั้นได้ เช่น

วฐุ → วฐู นีล → นิล

(๖) เปลี่ยนสระ อี → เอ → ไอ่ ได้ เช่น หิริญ → เหริญ → ไหรญ

เปลี่ยนสระ อุ → โอ → เออ ได้ เช่น บุราณ → โบราณ → เบาราญ

(๗) เปลี่ยน ว → พ, ป → บ, ต → ด, ฎ → ฏ เช่น

ทิวา → ทิพา ปีตา → ปีดา กุฎิ → กุฏิ

ลักษณะคำยืมจากภาษาเขมร

๑. มีการเปลี่ยนแปลงรูปของคำ

(๑) เติม บัง บัน บำ ได้ เช่น

เกิด → บังเกิด คม → บังคม อาจ → บังอาจ
 ดาล → บันดาล ได → บันได เดิน → บันเดิน
 เพ็ญ → บำเพ็ญ บวง → บำบวง บัด → บำบัด

(๒) เติม ำ ำน ำร ได้ เช่น

ปราบ → บำปราบ ขจัด → กำจัด แข็ง → กำแขง
 อวย → ำนวย คับ → คำนับ ช่วย → ำร่วย

(๓) เปลี่ยน ข → กระ ผ → ประ ได้ เช่น

ขदान → กระदान ผสถาน → ประสถาน

(๔) เปลี่ยน ข → ก ฉ → จ ถ → ด ได้ เช่น

ขจาย → กำจาย ฉัน → จังหัน
 ถกถ → ดำกถ ถกิง → ดำกิง

(๕) ใช้ ร ล ญ จ ส เป็นตัวสะกด โดยแยกพยางค์ไม่ได้ และไม่จำเป็นต้องมีตัวตาม
 เช่น

ควร อร ดล ดาล
 เพ็ญ ราญ เก็จ เท็จ

ตรวจ เสด็จ ตรัส จรัส

คำยืมจากภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ใช้ ร ล ญ ๑ ส สะกดได้เช่นกัน แต่จะอ่านแยกพยางค์ได้

หรือมีฉะนั้นก็มีตัวตามซึ่งเป็นตัวเรียงพยางค์ หรือ ตัวการ์นต์ ก็ได้ เช่น

จร → จรา (จร) มงคล → มังคลา (ภิเชก)

เบญจะ ปัญญา สัจจะ รส → รสา

การใช้คำยืมจากภาษาตะวันตกในลักษณะคำทับศัพท์

๑. ถ้าไม่มีคำไทยใช้มาก่อน และไม่มีศัพท์บัญญัติใช้ ถือว่าเป็นความจำเป็น ให้ใช้ได้ เช่น

ฟุตบอล เมตริก เกม เกียร์ ไมล์

๒. ยืมมาแต่คำ ไม่ยืมไวยากรณ์มาใช้ด้วย เช่น

ฟุตบอล ไม่เปลี่ยนเป็น ฟิต

เกม ไม่เปลี่ยนเป็น เกมส์ ยกเว้นชื่อเฉพาะ เอเชียนเกมส์

การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ

๑. มันเป็น มันคืออะไรที่

๒. ถูก + กริยา ที่นำมาใช้ในเรื่องทั่วไป เช่น หนังสือเล่มนี้ถูกเขียนโดยนักเขียนมีชื่อ

๓. จำนวนนับ + นามทั่วไป เช่น ๑๐ กรรมการ & เหยียบของ

๔. ซึ่ง + กรรม เช่น ฆ่าซึ่งสัตว์ ตัดซึ่งชีวิตมนุษย์

๕. ผู้กระโยคเยินเย้อ เช่น ทำการ + กริยา มีความ + กริยา

๖. การ + คำกริยา เช่น ความปิติยินดีเกิดขึ้นกับเขา = เขาปิติยินดี

เปรียบเทียบคำประสมกับคำซ้อนเพื่อความหมาย

คำที่นำมาสร้างเป็นคำประสม มีความหมายต่างกันกระจัดกระจาย และเป็นคำต่างชนิดกันก็ได้

เช่น ข้าศึก ลูกค้า

คำที่นำมาสร้างเป็นคำซ้อนเพื่อความหมาย ต้องเป็นคำชนิดเดียวกัน และมีความหมายสัมพันธ์กันในเชิงใดเชิงหนึ่ง ต่อไปนี้

๑. ความหมายเหมือนกัน เช่น นัยน์ตา ไกล่เคียงกัน เช่น สวยงาม ประเภทเดียวกัน เช่น เรือแพนาวา

๒. ความหมายต่างกันอย่างตรงกันข้าม เช่น เหตุผล เท็จจริง ล้มลุก คู้คี่ ตัดต่อ ตื่นลึก หนาวบาง

การสังเกตคำซ้ำ

คำที่นำมาสร้างเป็นคำซ้ำ ต้องมี รูป เสียง ชนิด หน้าที่ ความหมายเหมือนกัน เมื่อซ้ำกันแล้วจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ดังนี้

๑. ใช้ไม้ยมกแทนการเขียนซ้ำ เช่น แดง ๆ สวย ๆ ขาว ๆ
๒. เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ เช่น แต่งแต่ง ซ้วยส้วย ค้าวขาว
๓. เปลี่ยนเสียงพยางค์ต้นเป็นสระอะ เรียกว่า “อัพภาค” ดังนี้ ยะยืม ละลิบ ะรัน
๔. เปลี่ยนเสียงสระ เช่น กินแกน ไปเปย อ่างอาหาร

กลวิธีการตอบเรื่องคำสมาสมีการสนธิหรือไม่

๑. ขีดเส้นแยกคำดู ถ้าขีดได้ แสดงว่าไม่มีการสนธิ เช่น

อุบัติ / เหตุ จิต / แพทย์ ฉัตร / มงคล มาตุ / ภูมิ

๒. สังเกตว่าตรงกลางคำมีรูปสระหรือไม่ ถ้ามีแล้วขีดเส้นแยกคำไม่ได้ แสดงว่ามีการสนธิสระ เช่น นเรศวร ขไลทร จุฬาลงกรณ์

๓. ถ้าตรงกลางคำมี “ย” ประสมสระ ให้เห็น แสดงว่ามีการสนธิสระ อี หรือ อี้ กับสระอื่น ให้เปลี่ยน ย

เป็นสระ อี หรือ อี้ จะได้คำที่รู้จัก เช่น

ราชินยานุสรณ์ = ราชินี + อนุสรณ์

สามัคยาจารย์ = สามัคคี + อาจารย์

๔. ถ้าตรงกลางคำมี “ว” ประสมสระ ให้เห็น แสดงว่ามีการสนธิสระ อุ หรือ อู กับสระอื่น ให้เปลี่ยน ว

เป็นสระ อุ หรือ อู เช่น

จักขวภาพ = จักขุ + ภาพ

สินธุวนิติ = สินธุ + อาณัติ

๕. ถ้าตรงกลางคำมี “ม” ประสมสระ ให้เห็น แสดงว่ามีการสนธิชนิดที่ติดกับสระ ให้เปลี่ยน ม เป็น นิคหิต เช่น

สภาคม = สั + อาคม

ศุภมัสดุ = ศุภั + อัสดุ

๖. ถ้าตรงกลางมีพยัญชนะวรรคตัวที่ ๕ แล้วมีพยัญชนะวรรคเดียวกันตามมา แสดงว่าเป็นสนธิชนิดที่ติดกับ

พยัญชนะวรรค เช่น

อหังการ = อหิ + การ (การถือตัว)

สัญญาชัย = สั + ชัย

สัญญาฐาน = สั + ฐาน

กีนนร = กิ + นร

สยมพร = สยั + พร

๗. ถ้าตรงกลางคำมี ๖ สะกด ตามด้วยพยัญชนะเศษวรรค เป็นสนธิชนิดที่ติดกับเศษวรรค เช่น

สังสนทนา = สั + สนทนา

สังสรรค์ = สั + สรรค์

สังวาส = สั + วาส

๘. ถ้าตรงกลางคำเป็นสระโอ แล้วเปลี่ยนสระโอ เป็น อัส ได้ จะเป็นสนธิพยัญชนะ เช่น

มโนภาพ = มนัส + ภาพ

ศิโรเพฐน์ = ศิรัส + เพฐน์

๙. ถ้าตรงกลางคำเป็น ๑ แล้วเปลี่ยน ๑ เป็น ส ได้ จะเป็นสนธิพยัญชนะ เช่น

นिरภัย = นิส + ภัย

ทุรชน = ทุส + ชน

ข้อใดมีคำสมาสที่กลมกลืนเสียง

๑. ธรรม / บท บุญ / ฤทธิ์ มงคล / วาร

๒. เยาว / ลักษณะ วิทยา / เขต ทศ / วรรษ

๓. โลก / นาถ ภัณฑารักษ์ กรรม / ฐาน

๔. ศุภ / นิमित สห / กรณ์ นิติ / กรรม

ข้อใดเป็นคำสมาสซึ่งไม่มีการสนธิ

๑. สุชาภิบาล	ราโชบาย	ภูมินทร์	เทศาภิบาล
๒. ราชธานี	ไต่ยกาญจนารณ์	มหานิสงส์	มหรรรณพ
๓. มหัทศวรรษย์	นรินทร์	มเหสี	คเชนทร
๔. ศิลป / วิทยา	พล / โลก	มนุษย์ / ธรรม	จันทร / คติ

กลวิธีการตอบเรื่องชนิดของประโยค

ให้ดูที่คำกริยาและคำเชื่อม ดังนี้

๑. มีคำกริยาคำเดียว และไม่มีคำเชื่อมประโยค = ความเดียว
๒. มีคำเชื่อมประโยค “ ที่ , ซึ่ง , อัน , ผู้ , ว่า ” = ความซ้อน
๓. มีคำกริยาหลายคำ ไม่มีคำเชื่อมประโยค = ความรวม
๔. มีคำเชื่อมประโยคที่ไม่ใช่ “ ที่ , ซึ่ง , อัน , ผู้ , ว่า ” = ความรวม

ข้อใดไม่ใช่ประโยคความรวม

๑. กระแสน้ำไหลแรงจนเซาะตลิ่งพังไปแถบหนึ่ง
๒. แมวน้อยตัวอ้วนได้ตะครุบลูกบอลอย่างสนุกสนาน
๓. เขานอนฟังเสียงปี่จากวิทยุอย่างเพลิดเพลิน
๔. ครูใหญ่ของเราไม่ตัดต้นมะขามหลังโรงเรียนแน่ ๆ

ข้อใดไม่ใช่ประโยคความซ้อน

๑. หลานคนเล็กอยู่บ้านหลังที่ขายซื้อใหม่
๒. อำเภอไกลป็นที่ซึ่งคุณทำงานมีโทรศัพท์แล้ว
๓. ผู้ปกครองนักเรียนเดินไปที่หอประชุมอย่างรวดเร็ว
๔. คนสวนกำลังตัดกิ่งไม้ที่อยู่ใกล้เสาไฟฟ้า

